

at dette meget vel vil kunne ordnes ad administrativt Vei. Den samme Betragtningssmaade gjør sig gjældende saavel med Hensyn til Betalingen for Sygevogtere som med Hensyn til Størrelsen af de i § 58 foreskrevne Tærepenge, og ogsaa disse Beløbs Størrelse maa det derfor hensigtsmæssigst kunne overlades Indenrigsministeren at fastsætte.

Den af Kommissionen foreslaede Bestemmelse om Fastsættelsen af en begrændset Betaling for de Klædningsstykker, der anskaffes til den Understøttede, har man ikke kunnet tiltræde. Der skjønnes nemlig ikke at være Grund til at holde denne Art af Understøttelse udenfor den den Trængende iøvrigt tildelte Hjælp og den derfor foreskrevne Begrændsning af Erstatningens Størrelse, og man maa derhos formene, at der, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Anskaffelse af Klædningsstykker til Trængende ved deres Hjemsendelse, ikke kan være tilstrækkelig Foie til at foreskrive en Begrændsning for det Beløb, der i saa Henseende kan beregnes som Grundlag for Erstatningen, idet en saadan Begrændsning meget ofte vil kunne paaføre den afførende Kommune en ubillig Udgift og derhos ogsaa i de fleste Tilfælde af den Grund maa anses unødvendig, at man deri, at den afførende Kommune ordenligvis skal bære Halvdelen af Udgifterne ved den Trængendes Hjemsendelse, vil have tilstrækkelig Betryggelse for, at der ved Anskaffelsen af Klædningsstykker iagttages fornøden Økonomi.

Til § 45 har man endelig søiet en udtrykkelig Bestemmelse om, at de til Brevverlingen i Fattigvæsenets Anliggender medgaaende Porto-udgifter, der maa stilles sammen med Fattigvæsenets øvrige Bestyrelsesudgifter, ikke kunne fordres erstattede.

Ved § 48 har man fuldstændiggjort Kommissionens Forslag ved Optagelsen af en Bestemmelse om, at Regninger eller tilstaaet Fattigunderstøttelse skulle affattes saaledes, at hver enkelt Udgift angives for sig, hvorfra der imidlertid efter Sagens Natur maa gjøres den Undtagelse, at der af offentlige Sygehuse, for hvis Afbenyttelse der er foreskrevet en bestemt Betaling, ikke kan fordres nogen Paavisning

af de for den Syge paaløbne enkelte Udgifter, der ikke ville kunne udfilles for hver især af de Personer, der samtidig have været under Lægebehandling.

Da der kan tænkes Omstændigheder, der ville gjøre det overordentlig haardt for Paagjældende at blive hjemsendt, har man i § 52 ment at kunne foreslaa, at der tillægges Indenrigsministeren Beføielse til undtagelsesvis at tilstede, at Hjemsendelse af en Trængende undlades, uagtet den fordres iærksat af vedkommende Kommune.

Naar Kommissionen har indstillet, at der fra Hjemsendelsesudgifterne undtages de Udgifter, som blive en Følge af, at Transportanden under Hjemsendelsen bliver trængende til Klædningsstykker, har man ikke kunnet gaa ind herpaa, idet en Bestemmelse som den anførte lettelig vil medføre, at Affendelseskommunen undtager sig fra sin Forpligtelse til at forsyne den Paagjældende med tilstrækkelige Beklædningsgenstande.

De i § 58 giivne Bestemmelser om Hjemsendelsen af Trængende, uden at der medgives disse nogen Bevogter, maa gjøres gjældende for alle Tilfælde, i hvilke Politivæbningen har det i sin Magt at afgjøre, at Transport under Opsyn er unødvendig, altsaa ogsaa for de Tilfælde, hvor en Person efter Begjæring af vedkommende Fattigbestyrelse skal hjemsendes ved Politiets Foranstaltning. Forandres Hjemsendelsesmaaden undervejs til Transport under Opsyn, bør den Kommune, hvori Hjemsendelsesmaaden forandres, anses som afførende Kommune; denne Regel er stemmende med, hvad der for Tiden antages i saa Henseende at være den gjældende Forskrift, og anbefaler sig ved den Betragtning, at det i modsat Fald kan befrygtes, at de Politimestre, hos hvem den Paagjældende skal melde sig undervejs, mulig vilde være mindre nøieregnende med at sætte ham under Transport, uden at nogen særlig Nødvendighed derfor er tilstede. Da Hjemvisning af de i § 58 omhandlede Personer kan iærksættes baade af Politimestrene i Kjøbstæderne og af Politimestrene i Landjurisdiktionerne, ville Tærepenge til de Hjemviste — saaledes som forudsat i